

fældet, men der var altså forskel mellem Kosovo og Tjetjenien.

Nu har vi så hørt hr. Jens Hald Madsen på Venstres vegne komme lidt tættere på. Det er altså noget med, at der er nogle diktatorer i nogle stater, og så er der nogle, der ikke helt er diktatorer, men måske er på vej til at blive demokratisk valgt på lidt længere sigt, osv. osv. Det er dét, der er forskellen mellem de to situationer. Men hvad er forskellen mellem vold, mord, lemlæstelse i Tjetjenien og i Kosovo?

Hvor er den store forskel? Skal vi da ikke klart og præcist tage afstand i begge situationer med alle til rådighed værende diplomatiske midler?

Og hvornår er det så, at Venstre – og det må jo være logikken i Venstres holdning her – vil bruge militære midler?

Hvis vi i morgen ser en diktator et eller andet sted i verden – det kunne f.eks. være i Kina, der undertrykker tibetanerne – skal vi så gribe ind og bruge militære midler? Eller skal vi bruge militære midler over for Muammar Gaddafi, der undertrykker mindretal? Hvor skal det gøres, og hvor skal det ikke? Er forvirringen ikke lidt stor i Venstres politik?

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Hvis jeg må starte med Dansk Folkeparti: Det vil altså sige, at Dansk Folkeparti kan give mig et svar på, hvornår man skal gribe ind militært, hvornår man skal lave politiske sanktioner, og hvornår man skal lave økonomiske sanktioner. Er det virkelig så nemt?

Til hr. Holger K. Nielsen: Er problemet ikke, at der blev spurgt om noget, som ingen rigtig kan svare på, nemlig om den balancegang, der går ud på, hvor meget det internationale samfund skal acceptere i forhold til demokratiske værdier og menneskerettigheder: Hvornår skal man gribe ind og med hvilke værktøjer, så det giver et brugbart resultat? Er det virkelig det, som SF og Enhedslisten eller Dansk Folkeparti har et svar på? Det, jeg blev spurgt om, er jo faktisk en umulighed – forstået på den måde, at det er jo et spørgsmål om at få enighed i det ansvarlige internationale samfund om at gøre brug af nogle værktøjer og så udvælge de værktøjer, som realistisk set kan give et brugbart resultat.

Vi står over for et land som Rusland, som under den første valgkamp med chancen for at få skabt det demokrati, vi alle sammen ønsker, og blive integreret i det internationale samfund,

stod over for den trussel, der hed russisk nationalisme, så hele korthuset kunne vælte. Skulle man derfor bruge alle sanktionsmuligheder, fordi man ikke vil acceptere det, der foregik i Tjetjenien?

Jeg har forhåbentlig samme moral som bl.a. hr. Holger K. Nielsen, og jeg mener da også, at foregår der mord i Kosovo eller Tjetjenien, er det da det samme. Men der er saftuseme ikke den samme effekt af de sanktionsmuligheder, man har. Det er jo lidt nemmere at isolere f.eks. Serbien eller Irak, end det er at isolere en stormagt som Rusland. Hvis det bare var så enkelt som den måde, hr. Holger K. Nielsen fremstiller det på, tror jeg hurtigt, vi kunne blive enige, men det er ikke virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Hr. Jens Hald Madsen kom med en masse snak frem og tilbage. Men det, der står tilbage, er altså, at vi har en situation, hvor Danmark har været med militært i Kosovo, hvor man i månedsvis har bombet mennesker og forårsaget masseødelæggelser i en nation, som godt nok var aggressiv og godt nok havde foretaget nogle etniske udrensninger.

Men det, vi har nu, er etniske udrensninger med modsat fortegn. I Kosovo har vi fået den situation, at hvor man håbede at få et multietnisk samfund, hvor alle kunne leve sammen, viser det sig, at det ikke kunne lade sig gøre. Nu har man nemlig fordrevet de serbere, der boede i området. De kan ikke få lov at være der, de får brændt deres kirker, og man kan ikke gøre noget fra det internationale samfund for at beskytte dem. Det viser bare, det er en fejlslagen politik at bruge militære midler.

Dansk Folkeparti vil aldrig anbefale militære midler i en sådan situation, og derfor virker det altså dobbeltmoralsk, når Venstre er med til at køre en meget slap kurs over for Rusland på det diplomatiske område, og man i andre situationer med mord og lemlæstelse vil bruge militære midler og bombe et land sønder og sammen gennem flere måneder, så det får årelange konsekvenser, når vi skal hjælpe på lidt længere sigt.

Det er altså et problem for Venstre, at man har denne dobbeltmoral, og det er også et problem for regeringen. Jeg vil derfor bede hr. Jens Hald Madsen forklare, hvornår Venstre fremover vil bruge sådanne militære midler, og hvornår Venstre kommer ind på en kurs, der er